

единъ приятель“, — продължи високиятъ човѣкъ. — „Той е три пѣти по-скѣпъ отъ първитѣ; но въ замѣна на него, азъ искамъ дѣтето“.

— „Кѣжи на нашиятъ приятель, че ние го обичаме повече отъ паритѣ“, — каза бащата. — „Кѣжи му, че ние сме за нея и майка, и баща, и братчета, и сестричета, и че ней е помѣчно да се отдѣли отъ насъ. Ако настоява, тя може да си отиде, но ние не можемъ да я продадемъ още еднажъ. Паритѣ нѣма да вземемъ.“

— „Мога ли да влѣза вжтрѣ?“ — каза чужденецътъ. Той влѣзе въ салона и прѣзъ него въ стаята, гдѣто бѣ събрано сѣмейството. Неговото влизане обърна внимание на всички; още повече, когато отви главата си и свали мантията си.

Той бѣше царьтъ!

— „Господине“, — каза царьтъ, — „Блаженна е моя дъщеря. Азъ знаехъ, че ти си добъръ човѣкъ и твоята съпруга е добра жена и твоитѣ дѣца сѣ добри дѣца, затова повѣрихъ малката княгиня на вашитѣ грижи, докато прѣминатъ тия страшни врѣмена. Сега тѣ вече се изминаха и настѣпиха щастливи дни. Азъ

пакъ съмъ въ царството си, на трона си и трѣбва да си взема момичето, което единъ день ще бѣде ваша царица“.

Тѣхна царица! Въображавало ли си е дѣтето, което тѣ бѣха отгледали, че единъ день то ще бѣде тѣхна царица? Наистина, това бѣ по-чудно отъ най-чуднитѣ имъ приказки.

Тѣмъ бѣше много мѣчно, когато прѣмѣниха Блаженна, за да я прѣдадатъ на баща ѝ. Но още по-мѣчно бѣше на самата Блаженна.

— „Чакайте“, — каза царьтъ съ благъ гласъ. — „Не искамъ да бѣде жестокъ. Ще почакаме до утрѣ. Да видимъ утрото какво ще ни донесе.“ Като каза това, Негово Величество си излѣзе.

А утрото донесе още по-чудни работи. Въ какви чудни врѣмена живѣеха тѣ тогава! Утрото донесе коля, карети и множество слуги. Тѣ взеха бащата, майката братчетата и сестричките, а срѣдъ тѣхъ малката Блаженна, и ги заведоха въ царския палатъ, гдѣто щѣха да живѣятъ за напредъ.

Каква славна Коледа!

— „Азъ си знаехъ, че Коледа нѣма да ни забрави!“ — каза най-малкото дѣте.

Отъ английски прѣведе: Д. Мавровъ.

